

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/20/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014010132
Dátum vydania rozhodnutia:	24.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9014010132.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpeného Mgr. Petrom Ďurčekom, advokátom a konateľom spoločnosti Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. RP/059/2014 zo dňa 07. októbra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/059/2014 zo dňa 07. októbra 2014 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500,- € na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v N. pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: C. v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Odporca rozhodnutím č. RP/059/2014 zo dňa 07. októbra 2014, vydaným v správnom konaní č. 478/SKO/2014 postupom podľa ust. § 71 zák. č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii účinného v rozhodnom čase (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) rozhodol o tom, že navrhovateľ porušil I. povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ PLUS odvysielal dňa 28. marca 2014 o cca 20:30 hod. program Tombstone - Mesto zločinu, ktoré klasifikoval ako nevhodné pre maloletých divákov do 12 rokov, a ktoré obsahovalo hodnotiace kritéria „detailné a naturalistické zobrazenie násilných aktov“, „vulgárne vyjadrovanie“, ktoré vzhľadom na kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne posolstvo diela alebo programu možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 15 rokov, v dôsledku čoho

došlo ich klasifikovaním účastníkom konania ako nevhodných pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania (ďalej len „JSO“), za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 3 000,- €; a II. povinnosť ustanovenú v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ PLUS odvysielal dňa 28. marca 2014 o cca 21:48 hod. komunikát propagujúci vlastný program vysielateľa MAC TV s.r.o., Chaos, ktorý naplnil definíciu vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. a zároveň reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., a pri ktorom nezabezpečil, aby bola reklama slušná, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 3 319,- €. Súčasne vyslovil, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložíla“ a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu podal v zákonnej lehote opravný prostriedok navrhovateľ z dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov a v konaní odporcu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ namietal vo vzťahu k výroku č. I. napadnutého rozhodnutia, že odporca vydal napadnuté rozhodnutie bez toho, aby jeho vydaniu predchádzalo upozornenie Rady na opakované porušenie povinnosti v zmysle ust. § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii. Podľa navrhovateľa uvedené rozhodnutia Rady (na str. 26 a 27 uvedeného rozhodnutia), v ktorých Rada upozornila odporcu - vysielateľa za porušenie zákona o vysielaní a retransmisii, nie sú takýmito rozhodnutiami. Každé z uvedených rozhodnutí podľa navrhovateľa predstavuje rozhodnutie, v ktorom bola vysielateľovi uložená sankcia - pokuta. Rozhodnutia, v ktorých bola uložená finančná sankcia nie je možné podľa navrhovateľa zamieňať s rozhodnutiami, ktoré predstavujú sankciu vo forme upozornenia na porušenie zákona. Radou identifikované rozhodnutia nie je možné ani z obsahového hľadiska považovať za kvalifikované rozhodnutia, ktorými bol vysielateľ upozornený na opakované porušenie povinnosti. K tomu, aby „upozorňujúce“ rozhodnutie Rady tvorilo podklad „sankčného“ rozhodnutia Rady je nevyhnutné, aby sa obsahové vymedzenie konania vysielateľa v „upozorňujúcom“ rozhodnutí aspoň v podstatných črtách zhodovalo s obsahovým vymedzením konania vysielateľ v „sankčnom“ rozhodnutí. Obsahová zhoda však nemôže spočívať len v identifikácii zhodného ustanovenia právneho predpisu, ktoré bolo porušené, nakoľko takéto upozornenie by neplnilo svoj základný účel, ktorý zákonodarca sledoval, ktorým je prevencia, tzn. umožniť vysielateľovi dobrovoľne po riadnej identifikácii konania, ktoré sa považuje za nežiaduce, prispôbiť svoje konanie do budúcnosti tak, aby sa vyhol finančným sankciám za identické konanie. Rozhodnutia, ktoré sú zhodné len v identifikácii paragrafového znenia ustanovenia právneho predpisu, ktoré bolo porušené, avšak bez prihladenia na existenciu zhodnosti konania vysielateľa, nie je možné považovať za totožné v podstatných črtách, a teda ani ako rozhodnutia o uložení sankcie - upozornení na porušenie zákona spôsobilé tvoriť zákonný podklad pre nadväzujúce „sankčné“ rozhodnutia Rady.

Navrhovateľ ďalej namietal, že hoci skutková podstata správneho deliktu vymedzeného v ust. § 20 ods. 3 (pôvodne § 20 ods. 4) neprešla za obdobie od roku 2010 do súčasnosti výraznejšou zmenou, jej uplatnenie je determinované výlučne v príčinnej súvislosti s ustanoveniami podzákonného právneho predpisu, t.j. Vyhlášky Ministerstva kultúry SR č. 589/2007 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania (ďalej len „Vyhláška o JSO“). Až jednotlivé hodnotiace kritériá a samotný obsah vysielania, ktorý ich naplňa determinuje konanie vysielateľa vo vzťahu k dodržaniu/porušeniu povinností vyplývajúcich z Vyhlášky o JSO a teda z ust. § 20 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že práve Vyhláška o JSO prešla s účinnosťou k 01.04.2013 podstatnou zmenou vo vymedzení a identifikácii hodnotiacich kritérií, ktorá zmenila ich obsahové vymedzenie a zaradenie oproti stavu, ktorý existoval do 31.03.2013. Navrhovateľ skonštatoval, že ak predmetné hodnotiace kritériá boli zavedené až s účinnosťou od 01.04.2013, tieto nemohli tvoriť skutkovú podstatu

konania vysielateľa pred ich implementáciou do Vyhlášky o JSO a teda nemohli tvoriť vymedzenie spôsobu porušenia ust. § 20 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii v rozhodovacej činnosti Rady. Z toho vyplýva, že podľa navrhovateľa ani jedno z uvedených rozhodnutí Rady nemohlo tvoriť zákonom vyžadované rozhodnutie o uložení sankcie - upozornenie na porušenie zákona ako podklad pre uloženie sankcie - pokuty za opakované porušenie povinnosti, nakoľko povinnosť, ktorá mala byť podľa Rady a napadnutého rozhodnutia porušená, v čase vydania rozhodnutí, na ktoré sa Rada odvolávala, neexistovala. Podľa navrhovateľa, nakoľko neexistoval zákonný predpoklad pre uloženie sankcie - pokuty, napadnuté rozhodnutie trpí takou vadou konania Rady, ktorá spôsobila jeho nezákonnosť a napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné vzhľadom na absenciu skúmania podmienok a identifikácie rozhodnutí, na základe ktorých by mohla Rada uložiť sankciu - pokutu.

Navrhovateľ tiež uviedol, že hoci rozhodnutie č. RP/008/2014 bolo vydané po nadobudnutí účinnosti zákona č. 50/2013 Z.z., bola ním uložená sankcia - pokuta na základe skutkovej podstaty vysielateľa, ktorým naplnil hodnotiace kritériá ustanovení § 1 ods. 1 Vyhlášky o JSO, čiže k porušeniu povinnosti malo dôjsť spôsobom, ktorý je odlišný a teda v podstatných črtách sa vôbec nezhoduje s konaním vysielateľa v prejednávanej veci. Vzhľadom na vyššie uvedené podľa navrhovateľa, ani predmetné rozhodnutie č. RP/008/2014 nemohlo tvoriť podkladové rozhodnutie pre napadnuté rozhodnutie, preto napadnuté rozhodnutie trpí takou vadou konania Rady, ktorá spôsobila jeho nezákonnosť a napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné vzhľadom na absenciu skúmania podmienok a identifikácie rozhodnutí, na základe ktorých by mohla Rada uložiť sankciu - pokutu. Tým, že Rada sankcionovala (pokutovala) vysielateľa bez predchádzajúceho upozornenia na opakované porušenie namietanej povinnosti, tak vec nesprávne právne posúdila.

Navrhovateľ uviedol, že podmienka upozornenia na opakované porušenie povinnosti má zásadný význam pre vysielateľa a musí predstavovať efektívny prostriedok, ktorého účelom nie je represia, ale prevencia. Na to, aby upozornenie na porušenie povinnosti plnilo svoj preventívny účel, vysielateľovi musí byť poskytnutý dostatočný priestor na nápravu. V tejto súvislosti navrhovateľ predložil Najvyššiemu súdu SR uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správného soudu ČR z 03.04.2012 sp. zn.: 6 As/26/2010-101, ktorým súd zjednotil otázku potreby existencie špecifického upozornenia na porušenie povinnosti pred tým, ako správny orgán pristúpi k sankcionovaniu vysielateľa prostredníctvom pokút. Vysielateľ uviedol, že len dostatočne špecifické a obsahovo v podstatných črtách obdobné vymedzenie porušenia povinnosti mohlo byť spôsobilým rozhodnutím Rady tvoriacim kvalifikované upozornenie na opakované porušenie zákona. Nakoľko takéto rozhodnutia Rady neexistujú, Rada nebola oprávnená navrhovateľovi uložiť sankciu - pokutu. Podľa navrhovateľa sa rovnaký záver vzťahoval aj na zobrazenie „detailných a naturalistických scén násilia.“

Vo vzťahu k výroku č. II. napadnutého rozhodnutia navrhovateľ namietal odôvodnenie Rady, ktorá tvrdila, že ak sa vysielateľ už v minulosti dopustil porušenia ust. § 32 ods. 4 zákona a rozhodnutím č. RL/32/2012 mu bola uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona, tak pokuta bola prípustná. Podľa navrhovateľa uvedené rozhodnutie RL/32/2012 bolo síce zhodné v črte identifikácie ustanovenia právneho predpisu, avšak z hľadiska vymedzenia konania (spôsobu naplnenia porušenia povinnosti) diametrálne rozdielne. V predmetnom rozhodnutí malo dôjsť k porušeniu povinnosti naznačením milostného vzťahu medzi učiteľkou a žiakom v reklame na produkt „Kofola extra bylinková“. V napadnutom rozhodnutí však k porušeniu povinnosti malo dôjsť nie odvysielaním reklamy na produkt, ale odvysielaním upútavky na vlastný program a navyše nie naznačením nevhodného milostného vzťahu, ale uvedením expresívneho výrazu „do riti“. Z toho vyplýva, že konanie vysielateľa popísané v rozhodnutí RL/32/2012 sa v podstatných črtách nijakým spôsobom nezhoduje s konaním vysielateľa popísaným v napadnutom rozhodnutí, preto ho v zmysle vyššie uvedenej argumentácie podľa bodu 3 tohto odvolania nie je možné považovať za podkladové „upozorňujúce“ rozhodnutie pre vydanie napadnutého „sankčného“ rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie podľa navrhovateľa trpí takou vadou konania Rady, ktorá spôsobila jeho nezákonnosť a napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné vzhľadom na absenciu skúmania podmienok a identifikácie rozhodnutí, na základe ktorých by mohla Rada uložiť sankciu - pokutu. Tým, že rada sankcionovala (pokutovala) vysielateľa bez predchádzajúceho upozornenia na opakované porušenie namietanej povinnosti, tak vec nesprávne právne posúdila.

Navrhovateľ namietal, že výrok č. II. napadnutého rozhodnutia vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko nezohľadnil špecifický charakter vlastnej propagácie a zo strany Rady išlo o úmyselné postihovanie vysielateľa bez opory v zákonné ustanovenie. Poznamenal, že vysielanie upútaviek na vlastný program, ktorý bol vysielateľom vysielaný v inom čase, predstavoval odlišný právny režim ako vysielanie reklamy ako takej. Nesúhlasil s tým, že reklamné oznámenie vysielané za protihodnotu v bloku určenom na vysielanie reklamy bolo vo všetkých aspektoch totožné s odvysielaním upútavky na vysielateľom vysielaný program. Účelom reklamy ako súčasť mediálnej komerčnej komunikácie je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb objednávateľa reklamy. Účelom vlastnej propagácie je naopak získanie a udržanie pozornosti na vlastné vysielanie. Reklama, hoci tvorila súčasť vysielania vysielateľa, nepodliehala povinnosti označovania programov a zložiek programovej služby podľa ust. § 20 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii a Vyhlášky o JSO symbolmi vekovej vhodnosti. Naproti tomu upútavka, ako zložka programovej služby, podlieha povinnosti označovania programov a zložiek programovej služby podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii a Vyhlášky o JSO symbolmi vekovej vhodnosti. Nakoľko reklama ako taká regulácii prostredníctvom označovania grafickými symbolmi vhodnosti nepodlieha, zákon o vysielaní a retransmisii predpokladá samostatný mechanizmus pre hodnotenie napríklad vhodnosti použitých výrazových prostriedkov cez prizmu „slušnosti a čestnosti“.

Navrhovateľ tiež namietal, že ak upútavka na program Vysielateľa, tzn. vlastná propagácia bola riadne označená správnym symbolom vekovej vhodnosti, riadne odvysielaná v povolenom čase vysielania a Rada nevidela v tejto súvislosti porušenie ustanovenia § 20 ods. 3, tak už samotné kritéria vhodnosti podľa Vyhlášky o JSO v sebe zahrnuli aj jej „čestnosť a slušnosť“, preto nemohlo dôjsť zároveň k porušeniu ustanovenia § 32 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii. Upútavka na program bola označená symbolom vhodnosti - nevhodný do 12 rokov. Predmetné označenie v sebe zahŕňa kritérium podľa § 1 ods. 3 písm. k/ Vyhlášky o JSO. Použitý výrazový prostriedok „do riti“ predstavuje expresívne vyjadrovanie, ktoré však je možné považovať za primerané vekovej skupine maloletých do 12 rokov.

Navrhovateľ ďalej namietal, že zo strany Rady išlo o šikanózne konanie, ktorým sa Rada snaží obísť nedostatok právomoci sankcionovať vysielateľa za uvádzanie zložiek programovej služby spĺňajúce kritéria vhodnosti počas celého dňa vysielania. Nakoľko vysielateľ postupoval v súlade so zákonom o vysielaní a retransmisii a zohľadnil kritéria vekovej vhodnosti, Rada už nemôže vyhodnotiť porušenie § 20 ods. 3, a preto sa za použitia iného ustanovenia snažila sankcionovať vysielateľa za odvysielanie takého obsahu, ktorý už raz „prešiel“ preskúmaním kritérií rámca všeobecne spoločensky akceptovateľného správania, ktoré zákonodarca nastavil hodnotiacimi kritériami uvedenými vo Vyhláške o JSO. Upútavka na program vysielateľa, hoci formálne spadajúca pod definíciu vlastnej propagácie a teda reklamy, má z pohľadu svojej koncepcie osobitný režim pre vyhodnotenie „slušnosti a čestnosti“, ktorý je zahrnutý už v samotných hodnotiacich kritériách uvedených vo Vyhláške o JSO. Ak Rada nenájde pochybenie označení takejto upútavky, t.j. nenájde porušenie ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii ani v čase jej zaradenia do vysielania, je potrebné konštatovať, že upútavka spĺňala aj kritéria „slušnosti a čestnosti“ a nebolo možné súčasne naplniť porušenie § 32 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii. Podľa navrhovateľa Rada tak nesprávne právne vec posúdila, nakoľko odvysielaná upútavka na program Chaos spĺňala kritéria slušnosti a čestnosti, ktoré boli pre upútavku ako špecifický typ reklamy už zohľadnené podľa ustanovenia § 20 ods. 3 a Vyhlášky o JSO, ku ktorých porušeniu konaním vysielateľa nedošlo.

Na základe vyššie uvedených skutočností navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní odvolania, spisového materiálu a skutkového stavu veci, napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil vec Rade na ďalšie konanie.

Odporca vo svojom vyjadrení ako reakcii vo vzťahu k výroku č. I. napadnutého rozhodnutia na tvrdenie navrhovateľa, že nakoľko napadnutému rozhodnutiu nepredchádzalo žiadne rozhodnutie Rady, ktorým by bola uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona podľa § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti podľa ustanovenia § 20 ods. 3 (§ 20 ods. 4 v znení účinnom k 31.12.2013) sa pri ukladaní sankcie riadil všetkými zákonnými kritériami, pričom uloženie sankcie vo vzťahu k výroku

č. I. náležite zdôvodnil na stranách 25 až 27 napadnutého rozhodnutia.

Odporca zdôraznil, že navrhovateľ sa dopustil porušenia ust. § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. (§ 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do dňa 31.12.2013) už v minulosti. Poslednými rozhodnutiami vo veci porušenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. boli účastníkovi konania uložené sankcie, ktoré uviedol vo svojom vyjadrení na strane 4 a 5.

Odporca vo svojom vyjadrení zo dňa 17.02.2015 doplnil dve rozhodnutia, ktoré však v napadnutom rozhodnutí neuviedol. Jedná sa o rozhodnutie č. RL/412/2002, ktorým bola účastníkovi konania uložená sankcia - upozornenie na porušenie ust. § 20 ods. 3 a 5 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom do 31.07.2005 (§ 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom 01.01.2014). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.11.2002. Ďalším rozhodnutím bolo rozhodnutie č. RL/398/2002, ktorým bola účastníkovi konania uložená sankcia - upozornenie za porušenie ust. § 20 ods. 3 a 5 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom do 07.05.2002 (§ 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom 01.01.2014). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 02.09.2002. Z uvedených rozhodnutí je zrejmé, že v čase spáchania správneho deliktu už bol účastník konania opakovane právoplatne sankcionovaný za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 (§ 20 ods. 4 v znení účinnom k 31.12.2013). Skutočnosť, že v napadnutom rozhodnutí vyššie citované rozhodnutia odporcu č. RL/412/2002 a č. RL/398/2002 uvedené neboli, nič nemení na skutočnosti, že navrhovateľ v čase spáchania správneho deliktu už bol právoplatne sankcionovaný formou upozornenia na porušenie zákona za porušenie rovnakej zákonnej povinnosti ako v napadnutom rozhodnutí (§ 20 ods. 3 (§ 20 ods. 4 v znení účinnom k 31.12.2013)), pričom predmetné rozhodnutia boli účastníkovi známe, a teda bol naplnený účel upozornenia na porušenie zákona.

K námietke navrhovateľa, že predchádzajúce upozornenie na porušenie zákona muselo byť vydané v súvislosti s konaním zhodným v podstatných črtách, pričom za také nepovažoval konanie zhodné len v identifikácii zhodného ustanovenia právneho predpisu, ktoré bolo porušené, odporca nesúhlasí. Odporca uviedol, že skutková podstata predmetného správneho deliktu bola vymedzená práve v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., ktorý ustanovuje povinnosť, aby vysielateľ televíznej programovej služby na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti na ochranu maloletých zaviedol a uplatňoval jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (JSO). Skutková podstata zostala v uvedených prípadoch rovnaká, nakoľko vo všetkých prípadoch navrhovateľ porušil jednu a tú istú povinnosť definovanú v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Rada uloží sankciu - pokutu za opätovné porušenie rovnakej povinnosti bez ohľadu na to, či k tomuto porušeniu došlo rovnakým spôsobom. Uvedený záver odporcu je aj v súlade s konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu (sp. zn. 4Sž 101/2001, 3Sž/22/2013, 4Sž145/2002, 8Sž 10/2012), podľa ktorej požiadavku predchádzajúceho upozornenia na porušenie povinnosti nemožno chápať tak, že sa má týkať identického skutku, ale tak, že sa viaže na opakované, či opätovné porušenie právnej povinnosti. Rovnaké právne posúdenie ako Najvyšší súd SR má aj Nejvyšší správní soud ČR (6As 21/2007-109, 6As 30/2008-97, 4As 35/2007-120). Vzhľadom na kogentnú povahu ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. (...Rada uloží...) a na konštantnú judikatúru NS SR odporca nemohol rozhodnúť inak, ako uložiť navrhovateľovi pokutu.

Odporca nesúhlasil ani s námietkou absencie predchádzajúceho upozornenia na porušenie zákona v súvislosti s použitím konkrétnych vulgarizmov. Naopak uvedená požiadavka navrhovateľa bola v zjavnom rozpore s kogentným ustanovením § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. upravujúcim povinnosť uložiť navrhovateľovi sankciu vo forme pokuty v prípade opakovaného porušenia povinnosti aj napriek písomnému upozorneniu Rady.

K rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR, ktorý navrhovateľ citoval odporca uviedol, že právne úpravy SR a ČR nie sú v žiadnom prípade totožné. Totižto „opatření k náprave“ má odlišný význam ako upozornenie na porušenie zákona definované v § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z.

Odporca (Rada) sa pri určovaní druhu sankcie pridržiaval kogentného ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č.

308/2000 Z.z. a nakoľko sa navrhovateľ napriek písomnému upozorneniu Rady opätovne dopustil porušenia povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., Rada dospela k záveru, že boli splnené podmienky na uloženie sankcie - pokuty.

Odporca vo svojom vyjadrení ako reakcii vo vzťahu k výroku č. II. napadnutého rozhodnutia na tvrdenie navrhovateľa v súvislosti s podmienkou uloženia predchádzajúceho upozornenia na porušenie povinnosti sa pridŕžoval argumentácie vo svojom vyjadrení.

S tvrdením navrhovateľa, že predchádzajúce upozornenie na porušenie zákona sa musí vzťahovať na konanie zhodné v podstatných črtách odporca nesúhlasil, nakoľko povinnosť, ktorej porušením došlo k spáchaniu správneho deliktu je vymedzená práve v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., ktorý ustanovuje povinnosť, aby vysielaná reklama a telenákup boli čestné a slušné. K spáchaniu rovnakého správneho deliktu došlo odvysielaním inej programovej zložky - konkrétne reklamy na bylinkovú kofolu. Je tiež potrebné poukázať na fakt, že ani spôsob porušenia povinnosti nebol podstatne odlišný, nakoľko aj v tomto prípade sa jednalo o odvysielanie reklamy, ktorú Rada vzhľadom na jej obsah označila ako neslušnú. Odporca poukázal na obdobnú námietku vznesenú v rámci konania na najvyššom súde pod sp. zn. č. 2Sž/7/2013, kde najvyšší súd konštatoval „....Napriek tomu odvysielal reklamu s neslušným obsahom opakovane, t.j. porušil identickú povinnosť, a preto odporca postupoval správne, keď mu za toto porušenie uložil pokutu....Ak by sa akceptoval názor navrhovateľa, potom by mohol vysielat akékoľvek vulgarizmy a za tieto by mohol byť sankcionovaný pokutou až potom, keby ho odporca na odvysielané konkrétne vulgárne slovo najprv upozornil.“

K námietke navrhovateľa, že výrok č. II. napadnutého rozhodnutia vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko nezohľadnil špecifický charakter vlastnej propagácie a zo strany Rady išlo o úmyselné postihovanie navrhovateľa bez opory v zákonné ustanovenie odporca uviedol, že predmetný komunikát upriamoval pozornosť recipienta na konkrétny program Chaos a z jeho obsahu bolo zrejmé, že upútal divákov a teda snažil sa získať pozornosť divákov na tento program. Predmetný komunikát podľa odporcu zjavne naplnil definíciu konkrétnej formy vlastnej propagácie a to upútavky, s čím sa stotožnil aj navrhovateľ vo svojom opravnom prostriedku. Odporca zdôraznil, že zákon č. 308/2000 Z.z. neobsahuje ustanovenia limitujúce obsah vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., avšak obsahuje ustanovenia limitujúce obsah reklamy, a to v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., podľa ktorého reklama musí byť slušná a čestná.

K námietke navrhovateľa, že označením upútavky správnym piktogramom v zmysle JSO si splnil svoje povinnosti uložené mu zákonom o vysielaní a retransmisii, a preto ho odporca nemohol sankcionovať za nezabezpečenie slušnosti reklamy, odporca poukázal na to, že v tejto veci už bola vznesená obdobná námietka v rámci konania vedeného na Najvyššom súde SR pod sp. zn. č. 2Sž/7/2013, v rámci ktorého ju senát NS SR vyhodnotil ako nedôvodnú.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považoval odporca napadnuté rozhodnutie za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov, výšku pokuty považoval tiež za plne odôvodnenú, v predmetnom správnom konaní sa riadne vysporiadal s argumentmi navrhovateľa, napadnuté rozhodnutie nevykazovalo žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani postup odporcu v predmetnom správnom konaní nevykazoval žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené odporca navrhol, aby Najvyšší súd SR napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 250I a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 478/SKO/2014, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcu odporcu a právnej zástupkyne navrhovateľa na pojednávaní súdu dňa 24. februára 2016 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je nedôvodný.

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporcu - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 3 a § 32 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii.

Z obsahu administratívneho spisu mal súd za preukázané, že odporca oznámil navrhovateľovi začatie správneho konania č. 478/SKO/2014 vo veci možného porušenia § 20 ods. 3 a § 32 ods. 4 písm. a/ zák. č. 308/2000 Z.z. v súvislosti s tým, že na televíznej programovej službe JOJ PLUS odvysielal dňa 28. marca 2014 o cca 20:30 hod. program Tombstone - Mesto zločinu, ktoré klasifikoval ako nevhodné pre maloletých divákov do 12 rokov, a ktoré obsahovalo hodnotiace kritéria „detailné a naturalistické zobrazenie násilných aktov“, „vulgárne vyjadrovanie“, ktoré vzhľadom na kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo diela alebo programu možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 15 rokov, v dôsledku čoho došlo ich klasifikovaním účastníkom konania ako nevhodných pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov k nesprávnemu uplatneniu JSO, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 3 000,- €; a povinnosť ustanovenú v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ PLUS odvysielal dňa 28. marca 2014 o cca 21:48 hod. komunikát propagujúci vlastný program vysielateľa MAC TV s.r.o., Chaos, ktorý naplnil definíciu vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. a zároveň reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., a pri ktorom nezabezpečil, aby bola reklama slušná, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu určenú podľa ust. § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 3 319,- €.

Odvolanie voči uvedenému rozhodnutiu je predmetom tohto konania, podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Podľa ust. § 250i ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa ust. § 4 ods. 1 až 3 zák. č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii platného a účinného v rozhodnom čase, poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na

požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Podľa ust. § 5 ods. 1 písm. g/, h/, m/ zák. č. 308/2000 Z.z., do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby.

Podľa ust. § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z.z., na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len "jednotný systém označovania" alebo „JSO“).

Podľa ust. § 1 ods. 2 písm. a/ vyhlášky č. 589/2007 Z.z., audiovizuálne diela, multimediálne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, ak obsahujú detailné a naturalistické zobrazenie násilných aktov.

Podľa ust. § 1 ods. 5 citovanej vyhlášky, obsah audiovizuálnych diel, multimediálnych diel, programov poskytovaných prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programov alebo iných zložiek televíznej programovej služby sa posudzuje z hľadiska

- a) kontextuálneho výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke programovej služby,
- b) spôsobu a formy spracovania alebo zobrazenia jednotlivých hodnotiacich kritérií vzhľadom na charakter a druh diela alebo programu, umeleckého a morálneho posolstva diela alebo programu a
- c) intenzity a frekvencie výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke televíznej programovej služby.

Podľa § 32 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z.z., reklama na účely tohto zákona je akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávatelom reklamy alebo vysielateľom.

Podľa ods. 4 písm. a/ zák. č. 308/2000 Z.z., vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby ním vysielaná reklama a telenákup boli čestné a slušné.

Podľa § 37a ods. 2 zák. č. 308/2000 Z.z., vlastná propagácia na účely tohto zákona je činnosť vysielateľa určená na získanie a udržanie pozornosti verejnosti na vlastné vysielanie, programy, tovary alebo služby, priamo spojené s vysielaním a programami; za vlastnú propagáciu sa nepovažuje oznámenie vysielateľa, ktorým informuje verejnosť o vlastnom programe.

Podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ zák. č. 308/2000 Z.z., za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,

- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa ust. § 67 ods. 3 písm. c/ zák. č. 308/2000 Z.z., rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 eur do 66 387 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 19 916 eur, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) alebo nezabezpečil časové zaradenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom (§ 20 ods. 5).

Podľa ust. § 71 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z.z., na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu dospel k záveru o dostatočne zistenom skutkovom stave správnym orgánom, ktorý ani nebol medzi účastníkmi konania sporný a ktorý na takto zistený skutkový stav správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona o vysielaní, ako aj vyhlášky JSO. Rozhodnutie nevykazuje žiadne formálne ani logické nedostatky, bolo vydané v súlade s príslušnými ustanoveniami správneho poriadku, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu.

Odvolačný súd sa nestotožnil s námietkou navrhovateľa o nesprávnom posúdení skutkového a právneho stavu, nakoľko skutkový stav medzi účastníkmi konania sporný nebol, navrhovateľ nenamietal odvysielanie sporného programu a ani jeho obsah. Správny orgán preto vychádzal zo záznamu odvysielaného programu, ako aj z jeho prepisu, z ktorého jednoznačne vyplynul záver, ku ktorému dospel odporca vo svojom rozhodnutí, a to o potrebe označiť odvysielané programy ako nevhodné pre maloletých do 15 rokov z dôvodu, že celá dejová línia obsahovala detailné a naturalistické zobrazenia násilných aktov a vulgárne vyjadrovania a to hajzel (4x), do hajzlu, pankhart (5x), bastardi, prdel, do prdele (6x), posero (2x), sereš mē, zasraní (5x), nasere, sráč (4x), kurva (2x), skurvenej (4x). Ako vyplýva zo záznamu programu frekvencia výskytu vulgárneho vyjadrovania bola vzhľadom na celkovú dobu trvania programu značne vysoká (37 vulgarizmov z toho 6 hrubých vulgarizmov za cca 2 hod. a 4 minút programu vrátane reklamných blokov).

Taktiež odvolací súd nepovažoval námietku ohľadne aplikácie ust. § 20 ods. 4 zákona o vysielaní na program, ktorý bol označený JSO za dôvodnú, nakoľko povinnosť označovať vysielanie v súlade s podmienkami ustanovenými JSO z uvedeného ustanovenia jednoznačne vyplýva. Za označenie konkrétneho vysielania v súlade s JSO je možné považovať označenie vysielania iba v tom prípade, ak je program klasifikovaný a označený podľa vekovej vhodnosti v súlade s kritériami ustanovenými JSO.

Vo vzťahu k namietanému vydaniu napadnutého rozhodnutia bez toho, aby jeho vydaniu predchádzalo upozornenie Rady na opakované porušenie povinnosti v zmysle ust. § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii odvolací súd poukazuje na právoplatné rozhodnutia Rady č. RL/412/2002 a č. RL/398/2002, ktorými bola účastníkovi konania uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona na porušenie § 20 ods. 20 ods. 3 a 5 zákona č. 308/2000 Z.z. Z uvedených rozhodnutí je zrejmé, že v čase spáchania správneho deliktu už bol účastník konania opakovane právoplatne sankcionovaný za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 (§ 20 ods. 4 v znení účinnom k 31.12.2013).

K námietke navrhovateľa, že predchádzajúce upozornenie na porušenie zákona musí byť vydané v súvislosti s konaním zhodným v podstatných črtách, pričom za také nepovažuje konanie zhodné len v identifikácii zhodného ustanovenia právneho predpisu, ktoré bolo porušené, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4SŽ/101/2001, kde sa súd uvedenou problematikou už zaoberal, pričom dospel k záveru o jej neopodstatnenosti. Z citovaného rozhodnutia vyplýva, že: „Požiadavku predchádzajúceho upozornenia na porušenie povinnosti nemožno chápať tak, že sa má týkať identického programu. Treba pripomenúť, že ide o sankcie za porušenie povinnosti

vysielateľmi, ktorých činnosťou je šírenie programov s cieľom uspokojiť záujem poslucháčov, či divákov. Toto je možné spravidla len stále novými informáciami a programami. Uloženie pokuty vysielateľovi ako účinnejšej sankcie by pri stále meniacom sa programe a porušovaní rovnakej povinnosti nebolo možné. Už z tohto je zrejmé, že pri konštrukcii normy bola použitá systematika všeobecne uplatňovaná aj v iných právnych odvetviach. Teda, že uplatnenie prísnejšej sankcie sa viaže na opakované, či opätovné porušenie právnej povinnosti a nie na identický skutok.“

Odvolací súd vo vzťahu k námietke navrhovateľa o absencii predchádzajúceho upozornenia na porušenie zákona v súvislosti s použitím konkrétnych vulgarizmov uvádza, že túto nepovažuje za dôvodnú, rovnako ako za nedôvodnú považuje aj obdobnú námietku navrhovateľa z dôvodu absencie predchádzajúceho upozornenia na porušenie zákona v súvislosti s odvysielaním upútavky na vlastný program a uvedením expresívneho výrazu „do riti“. Ustanovenie § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. pre uloženie pokuty nepredpokladá opakované porušenie stanovenej povinnosti rovnakým, prípadne obdobným spôsobom. Ako dôvod uloženia pokuty predpokladá len opakované porušenie povinnosti, za ktoré už bolo uložené písomné upozornenie na porušenie zákona. Z odôvodnenia rozhodnutia odporcu jednoznačne vyplýva, že sa pri určovaní druhu sankcie pridŕžoval kogentného ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. a nakoľko sa navrhovateľ dopustil porušenia povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., odvolací súd dospel k záveru, že boli splnené podmienky na uloženie sankcie - pokuty.

Odvolací súd poukazuje na obdobnú námietku, ktorá bola vznesená v rámci konania vedeného na Najvyššom súde SR pod sp. zn. č. 2Sž/7/2013. Predmetom preskúmania bolo rozhodnutie odporkyne č. RP/11/2013 zo dňa 29.01.2013, ktorým bola navrhovateľovi uložená sankcia za odvysielanie upútavky na program Extrémne prípady, v rámci ktorej odznelo „drbnutý“, alebo „pridrbaní“, čím navrhovateľ nezabezpečil, aby bola reklama slušná. Predmetnému rozhodnutiu predchádzalo uloženie upozornenia na porušenie zákona rozhodnutím č. RL/32/2012 za odvysielanie reklamy na bylinkovú kofolu obsahom, v rámci ktorej bol naznačený milostný vzťah medzi učiteľkou a žiakom. V tejto súvislosti Najvyšší súd SR konštatoval, cit.: „Je zrejmé a túto skutočnosť navrhovateľ nepopiera, že za porušenie povinnosti odvysielateľ slušnú reklamu už bol sankcionovaný upozornením na porušenie zákona, pričom jeho konanie bolo dostatočne konkrétne definované. Napriek tomu odvysielal reklamu s neslušným obsahom opakovane, t.j. porušil identickú povinnosť, a preto odporca postupoval správne, keď mu za toto porušenie uložil pokutu. ... Ak by sa akceptoval názor navrhovateľa, potom by mohol vysielateľ akékoľvek vulgarizmy a za tieto by mohol byť sankcionovaný pokutou až potom, keby ho odporca na odvysielané konkrétne vulgárne slovo najprv upozornil.“

V prejednávanom prípade navrhovateľ predovšetkým namietal, že výrok č. II. napadnutého rozhodnutia vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko nezohľadňuje špecifický charakter vlastnej propagácie a že označením upútavky správnym piktogramom v zmysle JSO si splnil svoje povinnosti uložené mu zákonom o vysielaní a retransmisii, a preto ho odporca nemohol sankcionovať za nezabezpečenie slušnosti reklamy.

Tento právny názor však nemá oporu v právnych predpisoch, nakoľko z ustanovení, na ktoré sa navrhovateľ odvoláva, takáto skutočnosť nevyplýva. Ustanovenie § 37a ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii sa vyslovne vzťahuje na výnimky z časového rozsahu vysielanej reklamy a telenákupu, pričom konkrétne odkazuje na § 36 a § 37, t.j. na časový rozsah reklamy a telenákupu vo vysielaní rozhlasovej a televíznej programovej služby. Preto na základe týchto ustanovení nemožno vyvodiť záver, ku ktorému dospel navrhovateľ, že upútavka nie je reklamou, a preto nemožno požadovať, aby bola slušná.

Naopak, upútavka je v zmysle § 37a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii vlastnou propagáciou, ktorá je v zmysle § 32 ods. 1 reklamou.

Skutočnosť, že navrhovateľ označil predmetnú upútavku správnym piktogramom v zmysle JSO ešte neznamena, že nebol povinný zabezpečiť aj jej slušnosť. Povinnosť označenia programu, aj upútavky k

nemu predpísaným piktogramom vyplýva z § 20 zákona o vysielaní a retransmisii, ktorý sa týka vyslovene ochrany maloletých. V tomto kontexte ide o povinnosť užšiu a špecifickejšiu, než je povinnosť uvedená v § 32 ods. 4 písm. c/, ktorá má zabezpečiť slušnosť akejkoľvek reklamy. Preto senát najvyššieho súdu vyhodnotil túto námietku navrhovateľa ako nedôvodnú.

Pokiaľ ide o požiadavku slušnosti, senát najvyššieho súdu sa stotožnil s tvrdeniami odporcu o neslušnosti a vulgárnosti slov „do riti“ v celom rozsahu.

Je možné súhlasiť s názorom navrhovateľa, že pojem slušnosť je dôležitým javom, ktorý by mal byť princípom každej spoločnosti a že je nespochybniteľné, že vplyv na morálku spoločnosti majú dokonca vo veľmi veľkej miere aj médiá. Práve z tohto dôvodu by však malo byť pre navrhovateľa vlastné, aby vo svojom vysielaní obmedzoval používanie vulgarizmov a neslušných slov, aj keď tieto sa v komunikácii v určitých spoločenských kruhoch bežne používajú. Vysielanie multiregionálnych televízií má čoraz väčší dopad

na obyvateľstvo a priamo ovplyvňuje jeho správanie. Preto je logické, že ak chceme, aby bola spoločnosť naozaj morálne a eticky vyspelá, k tejto snahe nemôže prispieť navrhovateľ tým, že bude do svojho vysielania zaraďovať reklamu, v ktorej sa vyskytujú vulgarizmy.

Aj podľa názoru senátu najvyššieho súdu slová „do riti, aj bez použitia výkladových slovníkov, rozhodne nemožno považovať za vyjadrenia, ktoré by neodporovali bežným normám slušnosti.

Teóriu navrhovateľa týkajúcu sa nevyhnutnosti kumulatívneho naplnenia pojmov neslušný a nečestný, ako podmienky aplikácie § 32 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii považoval senát najvyššieho súdu za účelovú z pohľadu interpretácie tohto ustanovenia.

Po preskúmaní spisového materiálu sa najvyšší súd stotožnil s názorom vysloveným v napadnutom rozhodnutí a vo vyjadrení odporcu, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii. Jeho rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 Správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení Správneho poriadku.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporcu definovaným v § 4 zákona o vysielaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že toto ako vecne správne podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

O náhrade trov rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP, podľa ktorého náhradu trov možno priznať len tomu navrhovateľovi, ktorý mal vo veci aspoň sčasti úspech.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 500 € rozhodol súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, z dikcie ktorého vyplýva, že poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.